

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep.
0030 Oslo

e-post: postmottak@fin.dep.no

Deres ref.:
13/5555 SL HRu/KR

Vår ref.:
FS/14/10/HS

Dato:
14. februar 2014

Høringsvar: Begrensning av fradrag for rentekostnader i interessefellesskap – utfyllende forskrift

Vi viser til Finansdepartementets høringsbrev av 20. desember 2013 med forslag til utfyllende forskrift til bestemmelsene om begrensning av fradrag for renter til nærstående, jf. Skatteloven § 6-41.

Saken er behandlet i NARFs fagutvalg.

NARFs kommentarer

Departementet skriver i høringsnotatet at unntakene som foreslås kan innebære at færre tilfeller rammes av rentebegrensningsbestemmelsene i skatteloven § 6-41.

Dette er i utgangspunktet positivt, men unntakene er imidlertid svært snevre. NARF er av den oppfatning at de ikke i særlig grad vil veie opp for de ulemper rentebegrensningsreglene i Skatteloven § 6-41 medfører for en rekke helnorske selskaper og konsern som vil rammes av reglene. Dette er selskaper som faller utenfor den kjernegruppen av tilfeller departementet tidligere har uttalt de ønsker å ramme med rentebegrensningsreglene.

Vi viser også til vårt høringsbrev av 24. juni 2013 i forbindelse med lovforslaget om rentebegrensningsreglene, hvor vi uttrykte vår bekymring for de langsiktige konsekvensene av regelverket som vi mener departementet i for liten grad har vurdert i forbindelse med utformingen av reglene. Vi påpekte flere uheldige virkninger reglene vil medføre for norsk næringsliv, og videre at de foreslåtte reglene ikke bidrar til myndighetenes mål om forenkling av regelverket. Slik de foreslåtte forskriftsbestemmelsene er utformet, bidrar de i enda større grad til at det blir svært krevende for berørte parter å forholde seg til regelverket og kunne gjøre nødvendige tilpasninger.

Konsernintern finansiering er utbredt og viktig for finansiering av næringslivet. Den begrensede rekkevidden de foreslåtte unntakene får vil innebære at mange selskaper fremdeles må bruke mye ressurser på å planlegge og/eller legge om sin finansieringsstruktur for å unngå å komme uheldig ut på grunn av begrensingsreglene.

I Finansdepartementets høringsnotat er det ikke uttalt noe om de tilfeller der det ved opptak av lån bare er behov for sikkerhet for deler av lånet. Dette er imidlertid omtalt i Prop. 1 LS (2013–2014) hvor det fremgår følgende:

"Dersom sikkerheten gjelder hele lånet, vil alle rentebetalinger knyttet til lånet anses som interne renter, selv om en del av lånet kunne ha vært tatt opp av datterselskapet på de samme vilkårene uten sikkerhet. En oppdeling av lånet, slik at bare rentene på den delen som er ytet på grunn av morselskapsgarantien skal regnes som interne renter, ville ha vært vanskelig å gjennomføre i praksis. Løsningen ville også stå i dårlig sammenheng med løsningen for faktiske interne lån. For den sistnevnte typen lån regnes alle rentekostnader som interne renter, selv om låntakeren kunne ha tatt opp en del av lånet eksternt på samme vilkår."

Slik vi forstår det innebærer uttalelsen at det ikke skal være anledning til å dele opp lånet i en ekstern og en intern del i tilfeller hvor det ikke er behov for sikkerhet for hele lånet. NARF er av den oppfatning at en slik rekkevidde av bestemmelsen vil ramme urimelig strengt. Bestemmelsen bør ikke rekke lenger enn det formålet tilsier, som er å ramme lån i de tilfeller der lånet ikke ville blitt gitt uten sikkerhetsstillelse. Dersom en oppdeling av lån der det er grunnlag for dette ikke tillates, vil det innebære at en allerede streng begrensingsregel i tillegg vil ramme tilfeller som faller utenfor formålet med bestemmelsen urimelig hardt.

Når det gjelder det foreslåtte unntakstilfellet som gjelder sikkerhetsstillelse fra underliggende selskap, står det i høringsnotatet at dette skal gjelde dersom låntakerselskapet direkte eller indirekte har en eierandel på minst 90 pst. i selskapet som stiller sikkerhet for lånet. Det er vist til at dette tilsvarer eierandelen som kreves for at aksjeselskaper skal inngå i et såkalt skattekonsern, jf. skatteloven § 10-4.

Kravet som stilles i Skatteloven § 10-4 er imidlertid at morselskapet må eie mer enn ni tideler av aksjene i datterselskapet, hvilket ikke er det samme som minst 90 prosent. Dersom det er meningen at kravet til eierskap skal være det samme som i Skatteloven § 10-4 for at unntaket skal komme til anvendelse, bør ordlyden i den foreslåtte forskriftsbestemmelsen endres.

I høringsnotatet er det foreslått at unntakene i forskriftens § 6-41 (1) bokstav a og b ikke skal gjelde i tilfeller hvor et underliggende selskap som har stilt sikkerhet samtidig selv har fått stilt sikkerhet fra et annet nærstående selskap. Videre skal disse unntakene heller ikke gjelde dersom et annet nærstående selskap har stilt sikkerhet for et selskap som det underliggende selskapet har en direkte eller indirekte eierandel i. Ordlyden i den foreslåtte bestemmelsens 2. ledd inneholder ingen begrensninger når det gjelder type sikkerhet eller i hvilken sammenheng denne er stilt. Det fremgår også av høringsnotatet at bestemmelsene skal gjelde alle former for sikkerhetsstillelser og uavhengig av om det er sammenheng mellom disse. Dette innebærer følgelig at bestemmelsens 2. ledd også rammer tilfeller hvor det ikke er noen sammenheng mellom det andre nærstående selskapets sikkerhetsstillelse, og det underliggende selskapets sikkerhetsstillelse for det eksterne lånet som er tatt opp.

Dette vil i praksis innebære at selskaper som blir berørt av reglene til enhver tid må ha fullstendig oversikt over alle garantier og andre sikkerhetsstillelser som foreligger i hele konsernet, for å kunne vurdere om et låneforhold faller innenfor eller utenfor de foreslåtte forskriftsbestemmelser. I en rekke bransjer er utstrakt bruk av interne lån, garantier og andre sikkerhetsstillelser nødvendige forutsetninger for virksomheten, for eksempel i startfasen på større prosjekter o.l. Tatt målet om at regjeringen ønsker å forenkle reglene for næringslivet, har man her utformet svært kompliserte

regler. Det må påregnes å bli en meget ressurskrevende oppgave for svært mange både å kartlegge og til enhver tid ha full oversikt over alle garantiforhold og sikkerhetsstillelser i hele konsernet for å unngå å bli rammet av rentebegrensingsreglene. Slik reglene er utformet, anses det som helt nødvendig å ha fullstendig oversikt over dette, fordi den minste garanti kan medføre at et eksternt lån allikevel blir å anse som internt. Bommer man her kan dette medføre dramatisk økning i skattekostnader for et selskap. NARF er av den oppfatning at dette vil påføre berørte parter en uforholdsmessig stor byrde. Vi er ikke enig i departementets uttalelse om at det i forslaget ligger an til administrative lettelser for selskaper som blir berørt av dette.

Vennlig hilsen

Norges Autoriserte Regnskapsføreres Forening

for

Sandra Riise
Adm.dir.

Peer Veiby (sign.)
Leder fagutvalget